

Dâvud Aleyhisselâma verilen hikmete mazhar olabilmek için "evamir-i teklifiyeye itaat" şartı nazara veriliyor. Bu hususu nasıl anlamalıyız?

“Evamir-i teklifiyeye itaat” denilince, Cenâb-ı Hakk’ın kullarına teklif ettiği bütün emir ve yasaklar anlaşılır. Dâvud Aleyhisselâm bir peygamber olarak ilâhî emirlere tam itaat etmiş, bu konuda çok hassas davranmış, ibâdetlerini en mükemmel şekilde yapmış ve bunun neticesi olarak da kendisine harika ihsanlarda bulunulmuştur. Bu konunun [Miraç Risalesinde](#) geçen şu ifadeyle yakın ilgisi olduğunu düşünürüz:

“Mi'rac ise, velâyet-i Ahmediyenin (a.s.m.) kerâmet-i kübrâsı, hem mertebe-i ulyâsı olduğundan, risâlet mertebesine inkılâb etmiş.”(1)

Yâni Peygamber Efendimiz (asm.) kulluk görevlerini o kadar mükemmel yerine getirmişti ki, ondaki bu en ileri kulluk şuuru ve bu velâyet hâli miraç mu’cizesini netice vermişti.

İşte Kitap sahibi bir büyük peygamber olarak Davut aleyhisselâmın da ilâhî emirlere itaatteki hassasiyeti ve mükemmeliyeti ondan böyle büyük bir mu’cizenin zuhur etmesine sebep olmuştu.

Öte yandan, demiri yumuşatması bir mu’cize olmakla birlikte, bu mu’cize ile kendisine verilen imkânı kullanarak gömlek şeklinde zırhlar imal etmiş, bu konuda kendisine özel yetenek verilmişti.

“Şanın hakkı için Biz Dâvud'a tarafımızdan bir fazilet vermiştik. «Ey dağlar! O'nunla beraber tesbihte bulunun» (dedik). Kuşlara da (böyle emrettik). Ve onun için demiri yumuşattık.” (Sebe', 34/10)

Bu âyette insanların kendi geçimlerini temin etmek üzere sanat öğrenmelerine bir teşvik de vardır. Nitekim, bir hadis-i şerifte şöyle buyrulmuştur:

“İnsanın yediğinin en güzeli kendi kazandığıdır. Allah'ın peygamberi Dâvûd da kendi el emeğini yedi.”(Buhârî, Büyû, 15)

(1) bk. [Sözler, Otuz Birinci Söz.](#)